

**[Skatteministeren]**

behandle sager på, og jeg føler mig fuldstændig overbevist om, at Landsskatteretten selvfølgelig ikke vil lade sine afgørelser i konkrete skattesager påvirke af, om der eksisterer appelbegrænsning eller ikke. Jeg er da helt overbevist om, at Landsskatteretten fremover som nu alene træffer sine afgørelser med udgangspunkt i de konkrete omstændigheder i den pågældende skattesag uden at skele til, om der er chance eller risiko for, at sagen bliver appelleret eller ikke. Jeg tror, vi må have den tiltro alle sammen til Landsskatterettens måde at behandle sagerne på.

Det andet princip, jeg nævnte, som forslaget er båret af, er hurtigere sagsbehandling, og det siger sig selv, at i hvert fald de sager, der hidtil er blevet indbragt for domstolene af Skatteministeriet, på denne måde vil få en hurtigere afgørelse; men det er selvfølgelig i antal langt de færreste.

Det er meget vigtigt at understrege, at denne indsats kan ikke stå alene. Der er også brug for at overveje, hvordan sagsbehandlingstiderne ved domstolene kan gøres kortere, og der er brug for at overveje, hvorledes sagsbehandlingstider i det administrative klagesystem kan afkortes. Det er også baggrunden for, at der i den såkaldte retssikkerhedspakke på skatteområdet er iværksat udvalgsarbejder, der skal kulegrave, hvordan vi i det hele taget kan gøre sagsbehandlingstiderne kortere.

Endelig er lovforslaget båret af det princip, at der skal være mindre usikkerhed om skønsmæssige værdiansættelser, og dér tager vi altså nu det første skridt: at der tillades brug af syn og skøn til afgørelse af visse værdiansættelses-spørgsmål allerede ved Landsskatteretten.

Efter de gældende regler kan syn og skøn først bringes i anvendelse, når sagen indbringes for de almindelige domstole. Det, vi her taler om, er jo typisk skønsmæssige værdiansættelser af goodwill, kurser på unoterede aktier og anpartar, fast ejendom, obligationer og pantebreve. Landsskatteretten vurderer, at man årlig modtager ca. 200 klager om rene værdispørgsmål, og at klager over skønsmæssige afgørelser i øvrigt udgør ca. 500 pr. år. Det er altså ikke et helt uvæsentligt tal, vi her taler om, og det, at der kan udmeldes syns- og skønfolk til afgørelse af den slags uenighed, vil helt givet medføre et fald i det antal sager, der indbringes for domstolene, og vil derfor foruden at mindske

usikkerheden om skønsmæssige værdiansættelser føre til en afkorting af skattesagers behandlingstid. Derfor har det været en glæde for mig at konstatere, at der på det punkt har været en bred tilslutning fra alle sider til lovforslaget.

Til forslaget om appelbegrænsning er der stillet forskellige spørgsmål, og dem må vi selvfølgelig bruge den tid til afklaring af, som er nødvendig i udvalgsarbejdet. Men for regeringen er dette forslag båret af nogle meget væsentlige principper. Det vil efter min opfattelse medføre en væsentlig styrkelse af skatteydernes retssikkerhed at få vedtaget dette lovforslag, som jeg derfor håber kan få en, trods alt, hurtig behandling her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

**Jens Thoft ( SF):**

Jeg synes, at det er vigtigt, at ministeren forstår, at lidenskaberne skyldes ministerens meget store armbevægelser i forhold til meget lidt substans.

Jeg synes, det er fint, når ministeren snakker om retssikkerhed og det menneskelige system; dér er vi enige. Men er det ikke rigtigt, at dér hvor der ikke er taget de menneskelige hensyn, som ministeren nu ønsker at indføre, er ansvaret ministerens og ministerens alene? Er det derfor ikke også rigtigt, at hvis ministeren ikke selv træffer disse afgørelser, men i realiteten har delegeret kompetencen til en medarbejder, så er det blot ministerens ansvar at sikre, at denne medarbejder handler i overensstemmelse med ministerens ønsker og derfor ikke appellerer de sager, der har de meget store menneskelige omkostninger, som ministren taler om? Er det ikke rigtigt – og det beder jeg ministeren bekræfte – at det er hans ansvar og hans ansvar alene?

Så siger ministeren, at hvis nu denne regering udsender en erklæring om, at man ikke vil føre skattesager og sætte systemet ind imod mennesker, så vil vi bare få en vældig debat i folketingsalen. Jamen det har vi jo ikke fået, hr. minister, på alle de mange sager i den forgangne periode, hvor oppositionen har været uenig med ministeriets appeller, eller hvor oppositionen har syntes, at der burde have været anket. Hvorfor nu denne frygt?

Til sidst siger ministeren, at han er tryk ved Landsskatterettens afgørelser. Det er jeg nu ikke efter at have siddet i Landsskatteretten.